

کتاب ملاکی نبی

پیشگفتار

دَ امزی کتابِ ملاکی نبی قومِ اسرائیل ره تشویق مونه که دَ عهد خُو
قد خُدا وفادار بُمَنه و او ره قد ترس-و-احترام عبادت کُنه، چُون مردُمی که
از بابل پس امدُد و خانه خُدا ره آباد کُدُد، تَن-پرور، فاسِد و ناطاعت بُود.

موضوع‌های مهمِ امزی کتابِ اینیا آسته:

فهرستِ عنوانها

مُحَبَّتِ خُداوند بَلدِه اسرائیل (فصل ۱ آیه ۲)

قُربانی‌های ناقبُول (۶:۱)

اخطار بَلدِه پیشوایو (۱:۲)

خیانتِ یهُودا (۱۰:۲)

ظُهُورِ مَوْلَا بَلَدِهِ تَصْفِيهِ (١:٣)

خُدا بَازِي دَدَه نَمُوشَه (٨:٣)

أَجْرِ كَسَاي كَه از خُداوند ترس دَرَه (٣:١٢)

رُوزِ بُّزْرَگِ خُداوند (١:٤)

۱) وَحی: کلامِ خُداوند بَلَدِه اِسْرَائیل دَ وَسِیلِه مَلَاکِی.

مُحَبَّتِ خُداوند بَلَدِه اِسْرَائیل

۲) خُداوند مُوگیه: ”ما شُمو ره مُحَبَّت کدیم. ”لیکن شُمو مُوگید:
”چی رقم مو ره مُحَبَّت کدے؟“ خُداوند مُوگیه: ”آیا عیسو برارِ یعقوب
نِیسته؟ ولے ما یعقوب ره مُحَبَّت کدَم ۳) و از عیسو بدبُر شُدَم؛ ما
کوهستونِ ازو ره بیرو کدَم و میراثِ ازو ره یگ بیابو بَلَدِه شغالها جور
کدَم. “ ۴) اگه اِدوم مُوگیه، ”موتیت پَرَک شُدے، ولے پس اَمده خرابهها
ره دُوباره آباد مُونی، “ خُداوند لَشکرها اینی رقم مُوگیه: ”شاید اونا آباد
کنه، لیکن ما چپه مُونم؛ اونا سرزمینِ شرارت و قومی که غَضَبِ خُداوند
تا اَبَد دَ بَلِه ازوا قرار دَره کُفته مُوشه. “ ۵) چیمای خودون شُمو ای ره
مینگره و شُمو مُوگید: ”خُداوند بزرگ اَسته، حتی بُرو از سرحدای
اِسْرَائیل!“

قُرْبانی های ناقبُول

۶) خُداوند لَشکرها دَز شُمو مُوگیه، ”یگ باچه دَ آته خُو اِحترام مُونه
و غلاما دَ بادار خُو. اگه ما آته شُمو اَسْتَم، پس اِحترام مه کُجا اَسته؟ و

اګه ما بادار شُمو آسْتُمْ، عِزَّت مه کُجا آسْتِه؟ آی پیشوایونی که نام مَره خار-و-حَقیر حساب مُونید و مُوګید، 'چی رقم مو نام تُو ره خار-و-حَقیر حساب کدے؟' ⑦ شُمو دَ وَسِیلَه تقدیم کدون خوراکِ نَجِس دَ بِلَه قُربانګاهِ مه نام مَره خار-و-حَقیر کدید. امچنان شُمو مُوګید، 'چی رقم مو تُو ره بے حُرْمَت کدے؟' دَ وَسِیلَه ازی که مُوګید، 'قُربانګاهِ خُداوند یگ چیز خار-و-حَقیر آسْتِه.' ⑧ وختیکه شُمو حیوانای کور ره بلده قُربانی تقدیم مُونید، آیا کارِ غَلَط نییه؟ یا غِیْتیکه شُمو حیوانای لَنگ و ناجور ره تقدیم مُونید، آیا کارِ غَلَط نییه؟ او ره دَ والی خُو تقدیم کنید و بِنګرید که آیا او از شُمو خوش مُوشه و شُمو ره دَ حُضُور خُو قبول مونه؟" ای ره خُداوند لَشکرها مُوګیه. ⑨ بورید، لُطف-و-مِهْرَبانی خُدا ره طلب کنید تا او شاید دَ بِلَه مو رَحْم کُنه. لیکن خُداوند لَشکرها مُوګیه: "آیا قد امی رقم هدیه‌ها که دَ دِستای شُمو آسْتِه دَز شُمو لُطف-و-مِهْرَبانی کُنم؟"

⑩ خُداوند لَشکرها مُوګیه: "کَشکِه یَگو نفر از مینکل شُمو درګه‌های خانِه خُدا ره بسته کُنه تا دَ بِلَه قُربانګاهِ مه بے فایده آتَش دَر ندید! ما از شُمو هیچ راضی نیِسْتُمْ و هیچ هدیه ره از دِست شُمو قبول نَمُونم. ⑪ چُون از بُر شُدونِ آفتو تا شِشتون شی نام مه دَ مینکلِ مِلَّت‌ها بُزُرګ آسْتِه و دَ هر جای بُخورِ خوشبُوی و هدیه پاک دَ نام مه تقدیم مُوشه، چُون نام مه دَ مینکلِ مِلَّت‌ها بُزُرګ آسْتِه." ای ره خُداوند مُوګیه.

⑫ ”لیکن شُمو او ره به حُرمت مُونید وختیکه مُوگید، ‘قربانگاه خُداوند نَجس آسته و ثَمَرِ قُربانگاه، یعنی خوراک شی یگ چیز به آرزش.’

⑬ و ام مُوگید، ‘چی یگ کار خسته-کُن آسته ای!’ و دماغ خُو ره ازو تاو میدید. “ای ره خُداوند لَشکرها مُوگیه. ”شُمو چیزی ره میرید که د زور گرفته شُده یا لَنگ و یا ناجور آسته، امی رقم چیزا ره شُمو دَ عِنوانِ هدیه خُو میرید! آیا ما اونا ره از دست شُمو قبول کُنم؟ “ای ره خُداوند مُوگیه.

⑭ ”لعنت دَمزُو فریبکار که حیوانِ نَر دَ رَمه خُو دَره و نذر مونه، ولے دَ جای شی حیوانِ عیبی ره دَ خُداوند قُربانی مونه. ما پادشاهِ بزرگ آسْتُم و نام مه دَ مینکلِ مِلتِها قد ترس-و-احترام گرفته موشه. “ای ره خُداوند لَشکرها مُوگیه.

اخطار بَلدِه پیشوایو

۲ ① ”و آلی ای پیشوایو، ای حُکم بَلدِه از شُمو آسته. ② اگه شُمو حُکم مَره گوش نگیرید و دَ دِل خُو جای ندید تا نام مَره حُرمت کُنید، ما دَ بَله شُمو لعنت ری مُونم و برکت‌های شُمو ره دَ لعنت تبدیل مَوکُنم. دَ حقیقت، ما اونا ره گاه دَ لعنت تبدیل کدیم، چراکه شُمو حُکم ره دَ دِل خُو جای نَدیدید. “ای ره خُداوند لَشکرها مُوگیه. ③ ”اینه، ما اولادِه شُمو ره سرزنش مُونم و دَ رُوهای شُمو سرگی باد مَوکُنم، سرگینِ قُربانی‌های

عیدهای شُمو ره؛ و شُمو قد امزُو سرگینا قتی بُرده مُوشید. ^④ اوخته شُمو میدنید که ما ای حُکم ره دز شُمو ری کدیم تا عهد مه قد طایفه لاوی باقی بُمَنه. ”ای ره خُداوند لَشکرها مُوگیه. ^⑤ ”عهد مه قد ازُو عهدِ زندگی و سلامتی بُود و ما اونا ره دزُو دَدُم تا ترس-و-احترام مه دِ دِلِ ازُو بَشه؛ واقعاً، ترس-و-احترام مه دِ دِلِ ازُو بُود و او از نام مه بیم مُوکد. ^⑥ شریعتِ حق دِ دانِ ازُو بُود و هیچ شرارتِ دِ لبای شی پیدا نمُوشد. او قد ازمه صادقانه و دِ راستی رفتار کد و غدر کسا ره از راهِ گناه پس تاو دد. ^⑦ چُون لبای پیشوا باید علم ره نگاه کُنه و مردُم از دان شی هدایت طلب کُنه، چراکه او رَسُولِ خُداوند لَشکرها آسته. ^⑧ لیکن شُمو از راه بُر شُدید و باعث شُدید که غدر کسا دِ وسیله هدایت شُمو گمراه شُنه؛ شُمو عهدِ لاوی ره فاسد کدید. ”ای ره خُداوند لَشکرها مُوگیه. ^⑨ ”پس ما ام شُمو ره دِ پیشِ تمامِ قومِ خار و حَقیرِ مُونم، چُون شُمو راهای مَره نگاه نکدید، بلکه دِ اجرای شریعت طرفداری کدید.“

خِیانتِ یَهُودا

^⑩ آیا پگ مویگ آته نَدری؟ آیا یگ خُدا مو ره خَلق نَکده؟ پس چرا مو دِ یگدیگه خُو خِیانتِ مونی و عهدِ بابَه کلونای خُو ره بے حُرمتِ مُوکنی؟ ^⑪ یَهُودا خِیانتکار شُدِه و مُرتکبِ رفتارِ نَفرت‌انگیز دِ اسرائیل و دِ

اورشليم شده؛ آرے، مردای يهودا جایگاهِ مُقدَّسِ خُداوند ره که خُداوند او ره دوست دَره بے خُرمت کده، چُون اونا قد دُخترونی که پیرو خُداي بیگنه آسته توی کده. ^(۱۲) کشکه خُداوند هر کسی ره که امی کار ره کده از خیمه‌های یعقوب نابود کُنه، هر کسی که بشه، حتی اگه بلده خُداوند لَشکرها هدیه بیره.

^(۱۳) و اینی ره ام شُمو انجام میدید: شُمو قربانگاهِ خُداوند ره قد آودیده‌ها و قد چخرا و ناله مُپوشنید، چراکه او هدیه شُمو ره دیگه تی نظر خُو نمیره و قد خوشی او ره از دِست شُمو قبول نمونه. ^(۱۴) شُمو مُوگید: ”چرا نموکُنه؟“ بخاطری که خُداوند دَ بَینِ ازتو و خاتونِ دَورونِ جوانی تو شاهد بود و تو دَزو خیانت کدے، باوجودِ که او دَ وسیله عهد همسر و خاتون تو آسته.

^(۱۵) آیا خُدا شُمو ره یگ جور نکد؟ جِسم و روحِ شُمو ازو آسته. و خُداي یگانه چی میخایه؟ اولاده باخدا. پس از روح‌های خُو حفاظت کُئید و هیچ کس ره نیلید که دَ خاتونِ دَورونِ جوانی خُو خیانت کُنه. ^(۱۶) چُون خُداوند، خُداي اسرائیل مُوگیه: ”ما از طلاقِ نَفرتِ دَرُم؛ کسی که ای کار ره مُوکُنه، او ظلم ره رقمِ کالای خُو مُپوشه.“ ای ره خُداوند لَشکرها مُوگیه. بسم مُوگیم که از روح‌های خُو حفاظت کُئید و خیانتکار نبشید.

^(۱۷) شُمو خُداوند ره قد توره‌های خُو منده کدید و هنوز ام مُوگید:

”چی رقم مو منده کده؟“ دَ وسيله گُفتون ”تمام کسای که کار بد مونه دَ نظر خُداوند خُوب آسته و او ازوا راضی یه“ و دَ وسيله پُرسان کدون ”کجا آسته خُداي که قضاوت کُنه؟“

ظهورِ مولا بلده تصفيه

۳ ① خُداوند لَشکرها مَوگيه: ”اينه، ما رسُول خُو ره ربي مُونم تا راه ره پيش رُوی مه آماده کُنه. مولاي ره که شُمو طلب مُونيد بے بلغه دَ خانه خُو ميبه و امو رسُول عهد که شُمو از ديدار شی خوشحال موشيد، حتماً ميبه. ② ليکن کي ميبته روز امدون ازو ره تَحْمَل کُنه و کي ميبته دَ غيتِ ظُهور ازو ايسته شُنه؟ چراکه او رقم آتِشِ تصفيه گر و رقم صابون کالا شوي ها آسته. ③ او رقم يگ تصفيه گر و رقم يگ پاک کُننده نُقره ميشينه و اولاده لاوي ره پاک مونه و اونا ره رقم طِلا و نُقره تصفيه مَوکُنه تا اونا هديه ها ره قد نيتِ پاک دَ خُداوند تقديم کُنه. ④ اوخته هديه يهودا و اورشليم بلده خُداوند رقم روزاي قديم و سالهاي سابق خوشايند موشه.

⑤ ارے، ما بلده قضاوت نزديک شُمو ميبم و دِستی دَ ضدِ جادوگرا و زناکارا و دَ ضدِ کسای که قسم دروغ مَوخوره شاهدي ميبدم؛ امچنان دَ ضدِ کسای که دَ بله مُزدورکارا دَ باره مُزد شی و دَ بله خاتونوی بيوه و يتيما ظلم مونه و دَ ضدِ کسای که بيگنه ره از حق شی محروم مونه و از

مه نَمِترسه. ”ای ره خُداوند لَشکرها مُوگیه.

⑥ ”ازی که ما خُداوند، تغییر ناپذیر اَسْتُم، امزی خاطر شُمو، ای اولادِه یعقوب نابُود نَشُدید. ⑦ شُمو از روزای بابَه کَلونای خُو تا آلی ره از احکام مه سرپیچی کدید و اونا ره دَ جای نَوُردید. سُون ازمه پس بیید و ما ام سُون از شُمو پس مییم. ”ای ره خُداوند لَشکرها مُوگیه.

”لیکن شُمو مُوگید: ’چی رقم مو پس بیی؟‘

خُدا بازی دَدَه نَمُوشه

⑧ ”آیا انسان خُدا ره بازی میدیه؟ ولے شُمو مَره بازی میدید! و هنوز ام مُوگید، ’چی رقم مو تُو ره بازی میدی؟‘ دَه یگها و هدیههای شُمو ناقص بُوْدَه! ⑨ شُمو سخت لعنت شُدید، چراکه شُمو مَره بازی میدید، پگ مِلَّت شُمو امی کار ره مونه! ⑩ تمام دَه یگها ره دَ دَی خانهها بیرید تا دَ خانه مه خوراک بَشه و دَ امزی رقم مَره اِمْتِحان کُنید و بِنگرید که چی رقم کلکینای آسمو ره بلده شُمو واز مُونم و چی رقم بَرکت پَریمو بلده شُمو میریزنم، دَ اندازه که دَ دَی خانهها دیگه جای نَمَنه. ”ای ره خُداوند لَشکرها مُوگیه. ⑪ ”ما مور-و-مَلخ ره از خاطر از شُمو مَنع مُونم تا حاصلِ زمین شُمو ره از بین نَبَره و تاکِ انگور شُمو دَ

باغ بے ثمر نشنه. "ای ره خُداوند لَشکرها مُوگیه. ۱۲" اوخته تمامِ مِلَّت‌ها
شُمو ره قَوْمِ خوشبخت کوی مونه، چُون شُمو یگ سرزمینِ خوشحال
مُوشید. "ای ره خُداوند لَشکرها مُوگیه.

۱۳ خُداوند مُوگیه: "شُمو دَ خِلاف مه تورای سخت گُفتید، ولے هنوز
ام مُوگید، 'مو دَ ضِد تو چی گُفته؟' ۱۴ شُمو گُفتید، 'بے فایده آسته که
خُداوند ره عِبادت-و-خِدمت کُنی. 'و ام مُوگید، 'چی فایده دَره که احکام
اَزو ره دَ جای بیری و رقمِ ماتم‌دارا دَ حُضُورِ خُداوند لَشکرها بوری؟ ۱۵
آلی مو آدمای کِبری-و-مغرُور ره خوشبخت مُوگی؛ بدکارا نه تنها کامیاب
آسته، بلکه وختی خُدا ره اِمْتِحان مونه ام خلاصی پیدا مونه."

اَجْرِ کَسای که از خُداوند ترس دَره

۱۶ اوخته کَسای که از خُداوند ترس دَشت قد یگدیگه خُو توره گُفت و
خُداوند گوش گِرِفته شِنید و کِتَابِ یادگاری دَ حُضُور شی دَ یادِ کَسای که
از خُداوند ترس دَشت و نامِ اَزو ره اِحترام مُوكد نِوشته شد.

۱۷ خُداوند لَشکرها مُوگیه: "دَ روزی که ما تعیین کدیم اونا مُلکیتِ
خاص مه مُوشه و ما از مجازاتِ ازوا تیر مُوشم، رقمیکه یگ آدم از
مجازاتِ باچه خُو تیر مُوشه، از مجازاتِ باچه که خِدمتِ اَزو ره مونه. ۱۸

اوخته شُمو بسمِ بَينِ عادِلا و شَرِيرو و بَينِ كُسى كه خُدا ره عِبادت-و-
خِدمت مُونه و كُسى كه او ره عِبادت-و-خِدمت نَمونه فرق مِينگريد.

روزِ بزرگِ خداوند

۴ ① ”چون اينه، روزى ميبه كه رقمِ تَنور داغ آسته و پگِ آدمای
كبرى-و-مغرور و تمامِ بدكارا رقمِ كاه موشه؛ امو روز كه ميبه اونا ره د
اندازه موزنه كه دزوا نه ريشه ميله و نه شاخچه.“ اى ره خداوند
لشكرها موكيه. ② ”ليكن بلده شمو كسای كه از نام مه ترس دريد آفتو
عدالت بر موشه و د بالهای ازو شفا آسته. شمو رقمِ گوسلههای جای بند
كه ايله موشه جست-و-خيز مونيد ③ و شريرو ره پايمال مونيد، چون د
روزي كه ما تعيين كديم اونا رقمِ خگشتر د تى پایهای شمو موشه.“ اى
ره خداوند لشكرها موكيه.

④ ”شريعَتِ خدمتگار مه موسى ره قد احكام و دستورای كه ما بلده
پگِ اسرائيل د حوريب دزو امر كدم د ياد خو دشته بشيد.

⑤ اينه، ما ايلیای نبی ره پیش از رسیدونِ روزِ بزرگ و ترسناک
خداوند د پیش شمو ربي مونم. ⑥ او دلهای آته گو ره سون بچکيچای
شى موبره و دلهای بچکيچا ره سون آته گون ازوا؛ اگه اوطور نشنه ما

مییّم و ای سرزمی ره میزنم که کاملاً نابود شه. ”